

İnançımızın Parıltısı Namaz

Namaz Ayetleri TERİMLER SÖZLÜĞÜ

“İnancımızın Parıltısı Namaz” eTwinning Ekibi

ELMAS BURCU KARATAŞ (KURUCU)
ORHAN ERDEM İHO YUNAK / KONYA

SERAP KARGIN (KURUCU)
MUSTAFA İZCİ ORTAOKULU SARUHANLI / MANİSA

MUSTAFA UYAR (KATILIMCI)
BÜYÜKBELEN ORTAOKULU SARUHANLI / MANİSA

NAİLE SERT (KATILIMCI)
ORHAN ERDEM İHO YUNAK / KONYA

ZEYNEP ERŞAHİN (KATILIMCI)
KEMER AİHL KEMER / ANTALYA

ABDEST: Yüzü (ağız, burun dâhil), dirseklerle birlikte elleri, topuklarla beraber ayakları yıkamak ve başı (kulaklar ve ense dâhil) mesh etmek biçiminde, özellikle namazdan önce belli bir düzen içinde yapılması gereken maddi ve manevi temizlik.

ADALET: 1. Doğruluk, eşitlik, denklik, aşırılıktan uzak ve dengeli olma, herşeye hakkını verme. 2. Bir işi yerliyerine koyma, hak sahibine hakkını verme, hak ve hukuka uygunluk.

AHİRET: 1. Dünya hayatını takip eden hayatın adı.“ 2. Dünya hayatındaki amellerin - söz, davranış ve eylemlerin- sonuçlarının alınacağı ve değerlendirileceği zaman.

AKİBET: Bir iş veya durumun sonu, sonuç.

AKRABA: 1. Aralarında yakınlık, soyca ilgi ve kan bağı olanlar. 2. Hısım, evlilik dolayısıyla birbirine yakın olan kimseler.

ÂLEM: 1. Yeryüzü ve gökyüzündeki nesnelere oluşturduğu bütün evren; gökyüzünde görünen veya görünmeyen gök cisimleri, yıldızlar, kâinat, dünya, cihan, yer yuvarlağı.

ÂL-İ İMRÂN SURESİ: Kur'an-ı Kerim'in üçüncü suresidir. Medine'de inmiştir. İki yüz ayettir. Hz. Meryem'in babası olan İmran'ın ailesinden bahsedildiğinden dolayı sureye "İmran'ın ailesi" anlamında Âl-i İmrân suresi denilmiştir.

ALLAH: Kâinatta var olan her şeyi yaratan, koruyan, tek ve yüce varlık.

AND: Allah'ı, bir şeyi tanık göstererek bir olayı doğrulama, yemin, kase.

A'RAF SURESİ: Kur'an-ı Kerim'in yedinci suresidir. Mekke'de inmiştir. İki yüz altı ayettir. Adını kırk altıncı ayette geçen ve "henüz cennete de cehenneme de giremeyen insanların bulunduğu yer" anlamına gelen "a'raf" kelimesinden almıştır.

AYET: 1. İz, belirti, nişan, eser, açık alamet, işaret, delil, kesin kanıt, ibret. 2. Allah'ın varlığına ve birliğine işaret eden her şey." 3. Peygamberlerin Allah tarafından gönderildiğini ortaya koyan mucizeler.

AZAP: 1. Ceza, elem, işkence, şiddetli acı hissi, bedensel ve ruhsal sıkıntı, çile, eziyet. 2. Suç olarak kabul edilen davranışlara uygulanan yaptırımlar.

BAKARA SURESİ: Kur'an-ı Kerim'in ikinci suresidir. Medine'de inmiştir. İki yüz seksen altı ayet olup Kur'an-ı Kerim'in en uzun suresidir. Sureye, altmış yedi ile yetmiş birinci ayetler arasında, Yahudilerin kesmeleri emredilen sığırdan bahsedildiği için "inek" anlamına gelen Bakara adı verilmiştir.

BEİS: 1.Engel, uymazlık, sakınca. 2.kötülük, zarar.

BEREKET: 1. Nimet, bağış, Allah'ın karşılıksız vermesi. 2. Uğur, hayır.

BİNEK: Binmeye ayrılmış taşıt, genellikle da at.

BORÇ: Geri verilmek üzere alınan veya ödenmesi gerekli para veya başka bir şey

CENNET: 1. Bahçe, çok güzel ve ferahlık veren yer; meyvelik, ağaçların, suların ve gölgelerin bol olduğu yer;uçmak. 2. Günahsız, günahları affedilen ya da günahlarının cezasını cehennemde çekmiş olan müminlerin, içerisinde sonsuza dek kalacakları yer.

CEPHE: Üzerinde savaşın sürmekte olduğu bölge.

CİHAD: 1. Söz ve fiille bütün kuvvetini harcayarak çalışma, yorulma, aşırı gayret etme. 2. İyiliğin yerleşmesi ve kötülüğün ortadan kalkması için maddi ve manevi tüm imkânlarını kullanarak gayret sarfetmek.

CÜNÜP: 1.Dinin buyurduğu biçimde henüz yıkanmadığı için temiz sayılmayan (kimse), cenabet. 2.Boy abdesti (gusül) almayı gerektiren durum; büyük abdestsizlik hâli; bu durumda olup da henüz gusletmemiş olan kimse.

DİN: 1. Âdet, yol, gidişat. 2. Ceza, mükâfat, hesap, ceza ve mükâfatın karşılığının verildiği gün. 3. Galip gelmek, hâkimiyet. 4. Bir ülkede uygulanan kanun ve kurallar. 5. Boyun eğme, kulluk, itaat. 6. İnanç ve ibadet sistemi. 7. Sorumluluk. 8. Allah tarafından peygamberler aracılığıyla gönderilen, aslını koruyan ve insan eliyle herhangi bir değişikliğe uğramayan din, gerçek din, İslam dini. 9. Akıl sahiplerini kendi istek ve hür iradeleri ile hayırlı olan şeylere sevk eden ilahî emirler bütünü. 10. Hayat tarzı, hayatın nasıl yönlendirilmesi gerektiği konusunda benimsenen düşünce, inanç, ilke ve değerler bütünü.

DOSDOĞRU: Çok doğru.

DOST: 1. Arkadaş, sevilen kimse, sevgili. 2. Veli, koruyucu. 3. Aynı yolda olan kişiler, dervişler. 4. Birinin iyiliğini isteyen, onu gönülden seven.

DÜŞMANLIK: Düşmanca duygu veya davranış, yağılık, hasımlık, adavet, muhasamat, husumet.

ELÇİ: Peygamber.

EMİR: 1. Yüce Allah'ın ve Hz. Muhammed'in müminlerin kesin olarak yapmalarını istediği farzlar. 2. Allah'ın göklerde ve yerde, gerek yaratma ve gerekse hüküm koymadaki yetki ve kudreti.

EN'AM SURESİ: Kur'an-ı Kerim'in altıncı suresidir. Mekke'de inmiştir. Yüz altmış beş ayettir. Adını yüz otuz altı ve yüz otuz dokuzuncu ayetlerde geçen ve "deve, sığır, koyun, keçi" anlamına gelen "en'am" kelimesinden almıştır.

ENFAL SURESİ: Kur'an-ı Kerim'in sekizinci suresidir. Medine'de inmiştir. Yetmiş altı ayettir. Adını "ganimet" anlamına gelen ve birinci ayette geçen "enfal" kelimesinden almıştır.

ERDEM: Ahlakın övdüğü iyi olma, alçak gönüllülük, yiğitlik, doğruluk vb. niteliklerin genel adı.

ERGENLİK: Ergen olma durumu, yetişkinlik, erginlik.

FAKİR: Geçimini güçlükle sağlayan, yoksul, fakara, zengin karşıtı.

FARZ: 1. Belirleme, tayin ve takdir etme, karar verme. 2. İslam dininde mükelleflerden yapılması kesinlikle istenen ve terk edilmesi günah olan fiiller, emirler.

FASIK: 1. Allah'ın emirlerine aykırı davranan, kötü huylu, kötülük yapmayı alışkanlık hâline getiren kimse, günahkâr. 1. Allah'ın emirlerine aykırı davranan, kötü huylu, kötülük yapmayı alışkanlık hâline getiren kimse, günahkâr. 3. Allah'ın emirlerine karşı gelen, Hz. Peygamber'in getirmiş olduğu dinin bir kısmını veya hepsini inkâr eden.

GAFİL: Habersiz ve hazırlıksız olduğu, beklemediği bir sırada bastırıp istemediği bir duruma düşürmek.

GAYB: 1. Göz önünde olmayan, gözle görülmeyen, gizli olan, hazırda olmayan. 2. Akıl ve duyular yoluyla hakkında bilgi edinilemeyen varlık alanı. 3. Henüz içinde yaşanılmayan gelecek zaman ve gelecek zaman içerisinde meydana gelecek olaylar. 4. Öldükten sonra dirilme, cennet, cehennem, hesap günü gibi insanın duyu organları ve akıllarıyla haklarında bilgi edinemeyecekleri âlem.

GÜNAH: 1. Suç, kabahat, hata, zulüm, israf, isyan, fesat, haram. 2. Dinin emir ve yasaklarına aykırı olarak yapılan söz, iş ve davranışlar.

GÜNAHKAR: Allah'ın emirlerine aykırı davranan, günahkâr, kötü huylu, kötülük yapmayı alışkanlık hâline getiren kimse.

GÜNEŞİN ZEVALİ: Öğle vaktinden batıya kayması.

HAYÂ: 1. Utanma, sıkılma duygusu, edep, ar. 2. Kişinin, Allah'a olan içten sevgi ve saygısından dolayı kötü, çirkin, ahlak dışı ve günah olan davranışlardan rahatsız olup onlardan kaçınması

HİDAYET: 1. Doğru yolu gösterme, doğru yolu bulma, rehberlik yapma, irşat etme. 2. Allah'ın, insanlara kendi yolunda gidebilecek akıl, düşünme, öğrenme, hatırlama gibi yetenekler vermesi ve insanların da bunları kullanarak doğru yolu bulması.

HİKMET: 1. Bilgelik, felsefe. 2. Allah'ı gereği gibi bilme bilgisi. 3. Kur'an-ı Kerim, vahiy. 4. İnsanı cahilce davranışlardan alıkoyan şey. 5. Hz. Peygamber'in sünneti. 6. İnsanın varlıkların hakikatini, gerçek yüzünü, gücü oranında bilip ona göre hareket etmesi. 7. Nübüvvet, peygamberlik. 8. Kur'an-ı Kerim ve sünneti doğru bir şekilde anlayabilme ve amel etme yeteneği. 9. Hüküm vermede doğru karar verme yeteneği. 10. Kişinin davranışlarını Allah'ın emirlerine uygun hâle getirmesi. 11. Gerçeği açıklayan, şüpheyi gideren kesin delil, kanıt. 12. Müslümanların işine yarayan her türlü doğru bilgi ve söz.

HOŞNUT: Hiçbir yakınması bulunmayan, bir kimseden, bir davranış ya da durumdan memnun bulunan.

HUD: Kur'an-ı Kerim'de adı geçen ve Ad kavminin yaşamış olduğu Ahkaf bölgesine gönderilen peygamber. Hud Peygamberin, Hz.Nuh'un oğullarından Sam'ın soyundan geldiği rivayet edilmiştir.

HÜKÜM: 1. Karar verme, idare etme. 2. Bir şeyi yerli yerince ve sağlam yapma. 3. Allah'ın, sorumluluk çağına gelmiş insanların inanç, ibadet, ahlak ve davranışlarına dair yapınız veya yapmayınız şeklindeki emirleri, yasakları. 5. Mahkemede hâkimin verdiği karar, mahkeme kararları.

İBADET: 1. Boyun eğme, itaat etme, saygı duyma. 2. Kulluk etme, tapınma. 3. Övme, yüceltme. 4. Allah'ın insanlara emrettiği ve insanların da Allah'a karşı yapmakla yükümlü oldukları tüm davranışlar. 5. İnsanın yaratılış amacına uygun olarak, Hz. Peygamber'in uygulamalarını esas alıp niyet ederek yapmış olduğu Allah'a yaklaşma şekilleri; davranışlar. 6. Tevhit inancına bağlı kalarak sadece Allah emrettiği için ona sevgi, saygı ve tazim göstermek amacıyla Allah'ın rızasını kazanmak için niyet ederek belirli zamanlarda ve şekillerde yapılan iş, amel.

İÇKİ: Aklın doğru düşünme ve karar verme yeteneğini gideren, içinde alkol ve uyuşturucu bulunan, kullanıldığında sarhoşluk veren her türlü katı veya sıvı madde.

İLİM: 1. Bilgi, bilim, marifet, haber. 2. Bir şeyi olduğu gibi ve gerçeğe uygun şekilde bilme. 3. İnsanın duyu organlarıyla elde ettiği veya Allah'ın vahiy yoluyla doğrudan doğruya gönderdiği ve kesinliği konusunda şüphe olmayan bilgi. 4. "Gerek duyular âlemine gerekse duyularla kavranılmayan âleme ait her şeyi bütün ayrıntılarıyla bilen." anlamında Allah'ın sıfatlarından biri.

İMAN: 1. İnanma, tasdik etme. 2. Emniyette olma, güvende olma, güven verme. 3. Kişinin Allah'ın varlığını, birliğini, sıfatlarını, peygamberlerini, ahiret gününü ve bunlardan başka iman edilmesi gereken şeyleri kalp ile tasdik edip dil ile söylemesi. Son peygamber Hz. Muhammed'e ve onun tarafından insanlığa bildirilen şeylere hiçbirini dışta bırakmaksızın inanma, onun doğruluğu konusunda herhangi bir kuşku duymama.

İMKAN: Yararlanılan uygun şart veya durum, olanak.

İN KAR: 1. Gizleme, saklama. 2. Çirkin, kötü, beğenilmeyen. 3. Reddetme, tanımama, inanmama, kabul ve tasdik etmeme. 4. Allah'ın varlığını ve birliğini, Hz. Muhammed'in peygamberliğini kabul etmeme. 5. Allah'ın buyruklarından birini veya tamamını reddetme.

İSRAİLOĞULLARI: Tevrat ve Kur'an-ı Kerim'de Hz. Yakup'un (İsrail) çocuklarına ve onların soyundan gelenlere verilen ad.

İSTİRAHAT: Dinlenme, rahat etme.

İTAAT: 1. Boyun eğme, uyma, dinlenme, söz dinleme, alınan emre göre hareket etme, saygı gösterme. 2. Allah'ın ve elçisinin ortaya koyduğu emir ve yasaklara uyma. 3. Dinen, ilmen ve yaş olarak kendisinden üstün olanlara saygı duyma, onların meşru isteklerine uyma.

İYİLİK: Karşılık beklenilmeden yapılan yardım, lütuf, kerem, ihsan, inayet.

KÂBE: Mekke'de Mescidi Haram'ın ortasında bulunan ve Müslümanların kıblesi olan yeryüzündeki ilk mescit.

KÂFİR: 1. İnkâr eden, tanımayan, reddeden. 2. Gördüğü iyiliği unutan, iyilik bilmeyen, şükretmeyen, nankör, Hakk'ı tanımayan. 3. Allah'ın varlığını ve birliğini inkâr eden, yaratmada, emretmede, isimlerinde ve sıfatlarında Allah'ı tek ve eşsiz kabul etmeyen; yaratıcı olarak Allah'ı kabul etse bile onun göndermiş olduğu elçilerin hepsine ayrı ayrı inanmayan, elçilerin getirmiş olduğu kitapları toptan reddeden veya Allah'ın vahiyle bildirdiği hükümlerin bir tanesini dahi inkâr eden. 4. Allah'ın göndermiş olduğu emir ve yasaklarla alay eden, Hz. Muhammed başta olmak üzere Allah'ın elçilerinin önemsizliğine inanan, Allah'a karşı yapılması gereken ibadetler konusunda büyüklük taslayan.

KAVİM: Aralarında töre, dil ve kültür ortaklığı bulunan, boy ve soy bakımından da birbirine bağılı insan topluluğı, budun.

KIYAM: 1. Kalkma, ayakta durma. 2. Bir işe girişme, teşebbüs etme. 3. Namazın şartlarından olmak üzere

Kur'an-ı Kerim'den sure veya ayetler okumak için namazın başlama tekbiriyle rükûsu arasında ayakta kalınan süre.

KİN: Birine karşı duyulan öç alma isteğı, garaz.

KİR: Herhangi bir şeyin veya vücudun üzerinde oluşan, biriken pislik, pasak.

KÖLE: 1. Esir, tutsak, bende. 2. Hukuki, soysal ve iktisadi birçok hakkı başkasının denetimi altında olan savaş esiri.

KÖTÜLÜK: Kötü olma durumu, kemlik, şer. Zarar verecek davranış veya söz.

KUMAR: 1. Şans ve talih oyunu. 2. Şans ve becerinin birlikte veya tek başına söz konusu olduğu bir olay veya yarışmanın ya da belirsiz bir olayın sonucu üzerinde bahisleşme, iddiaya girme ve bu yolla para kazanma, menfaat elde etme.

KUR'AN: 1. Fatiha suresi ile başlayıp Nâs Suresi ile biten, Hz. Muhammed'e indirilen ve kendine has özellikleri olan Allah kelamı. 2. Hz. Peygamber'e vahiy yoluyla gelen, Mushaflarda yazılı olan, değiştirilmeden nesilden nesle nakledilen, okunması ve yaşanması ile ibadet edilen, başkalarının benzerini getirmekten âciz kaldığı, Allah'ın mucize kelamı.

KUTLU: Uğurlu, mübârek.

MABED: 1. İbadet edilen yer, tapınak, ibadethane. 2. Müslümanların toplu olarak ibadet edebilmeleri için yapılmış olan yer, cami, mescit.

MAHSUS: Belli bir kimsede ya da şeyde bulunan, yalnız onun özelliğini taşıyan.

MAİDE SURESİ: Kur'an-ı Kerim'in beşinci suresidir. Medine'de inmiştir. Yüz yirmi ayettir. Sure, yüz on ikinci ve yüz on dördüncü ayetlerinde Hz. İsa ve arkadaşlarına inen '*maide*' (sofra) mucizesinden söz ettiği için bu adı almıştır.

MAKAMI MAHMUT: Hz. Peygamber'in, kıyamet gününde ümmetinin günahkâr müminlerinin ateşten kurtulmaları veya iyilerinin derecelerinin daha da artması için Allah'ın izniyle kullanacağı yardım etme, şefaet makamı.

MELEK: Erkeklik ve dişilikleri olmayan, yemeyen, içmeyen, evlenmeyen, doğmayan ve doğurmayan, Allah'ın izniyle çeşitli şekillere girebilen, gözle görülmeyen, Allah'ın emirlerine tam olarak itaat eden, nurdan yaratılmış varlık, elçi.

MERHAMET: 1. Şefkat gösterme, acıma, yumuşak huylu olma. 2. Affetme, bağışlama, iyilik etme.

MESH: 1. Silme, sıvazlama, ıslak eli bir şey üzerine sürme. 2. Abdest alırken ıslak eli başın üzerine sürme. 3. Abdest alırken ıslak eli ayağa giyilen mestin üzerine sürme.

MEYİL: Birşeye gönül verme, sevme, eğilim.

MUSİBET: Ansızın gelen felaket, sıkıntı veren şey.

MUTLAK: Kesinlikle.

MÜJDE: Muştu, Sevindirici haber verileceği zaman söylenen bir söz.

MÜKAFAT: Yaptığı bir işten, bir davranıştan dolayı birine verilen armağan.

MÜMİN: İnanan, inançlı, imanlı, mutekit. İnanmak, din adına tebliğ ettiği konularda peygamberi doğrulamak anlamında bir terim.

MÜNAFIK: 1. İnsanların arasını bozan, bölücülük yapan, toplumu karıştıran, fesatçı, nifak çıkarıcı, iki yüzlü kimse. 2. Kalbiyle inanmadığı hâlde diliyle Müslüman olduğunu açıklayan fakat gerçekte inkârcılardan olduğunu gizleyen kimse. 3. İslam toplumunda müminlere sağlanan birtakım sosyal, siyasi ve hukuki ayrıcalıklardan faydalanabilmek amacıyla, inanmadığı hâlde inanıyormuş gibi görünen, davranan veya yaşayan kişi.

MÜŞRİK: 1. Allah'a ortak, yardımcı ve eş koşan kimse. 2. Allah'a inandığını söylediği hâlde birçok tabiat olayının yaratılmasını ve idaresini Allah'ın dışında birtakım güçlere bağlayan ve bu güçleri kutsallaştırarak Allah'a ortak koşan kimse. 3. Evreni yaratma ve insanların uyması gereken kurallar konusunda Allah'ın iradesine sınırlama getiren kimse. 4. Şeytanı, tutkularını, atalarını, din büyüklerini, kendince nitelikli sayılan bazı kişileri, Allah'ı sever gibi sevip sayan onlara mutlak itaat eden kimse.

NAMAZ: 1. Allah'a imandan sonra her Müslümanın yerine getirmesi gereken İslam'ın beş temel esasından biri. 2. Tekbir ile başlayıp selam ile son bulan, Hz. Peygamber'in yapıp öğrettiği belirli fiil, söz ve dualarla yerine getirilen ibadet. 3. Allah'ın verdiği nimetlere şükrün bir gereği olarak onun rızasını kazanmak, manevi yönden Allah'la iletişim kurup ruhen yücelmek ve Kur'an-ı Kerim'in teşvik ettiği güzel ahlakla donanmak için her Müslümanın yerine getirmesi emredilen ibadet.

NEFİS: 1. Kişi, zat, varlığın kendisi. 2. Can. Gönül, iç dünya. 4. Ruh. 5. Arzu, istek, tutku. 6. Kötü huy ve çirkin davranışların kaynağı.

NESİL: Atalar ve torunlar zincirinde halka.

NİMET: 1. İyilik, mutluluk, bağış, ihsan. 2. Hayırlı mal, servet, varlık, yiyecek, içecek gibi şeyler. 3. Ekmek. 4. Allah tarafından insanlara iman başta olmak üzere her çeşit iyiliğin verilmesi ve her çeşit zararın uzaklaştırılması.

NİSÂ SURESİ: Kur'an-ı Kerim'in dördüncü suresidir. Medine'de indirilmiştir. Yüz yetmiş altı ayettir. Adını, kadınların ekonomik ve sosyal haklarıyla ilgili birçok konuyu ele aldığı için 'kadınlar' anlamına gelen '*nisâ*' kelimesinden almıştır.

ÖĞÜT: Bir kimseye doğru, uygun bir yol göstermek, özellikle kötü davranışlardan sakındırmak için, şu ya da bu şeyi yapması ya da yapmaması konusunda söylenen söz.

ÖĞLE: Gün ortası, öğlen, öğle vakti.

ÖLÜM: 1. Vefat, ecel, canlıların hayatının sona ermesi. 2. İnsan hayatına canlılık veren ruhun bedenden ayrılması.

ÖNDER: Gücü, ünü ve toplumsal yeri dolayısıyla, belli zaman ve durumlarda, ilişki içinde bulunduğu küme veya toplumun tutum ve davranışlarını değiştirdiği yönetme yeteneği gösteren kimse.

PEYGAMBER: 1. Resul, elçi, nebi, yalvaç. 2. Allah'ın kendi katından kullarına göndermiş olduğu inanç esaslarını, ibadet biçimlerini, ahlaki kuralları, tüm emir ve yasaklarını bildirmek, insanlara güzeli, doğruyu ve yanlış olan şeyleri açıklamak üzere görevlendirdiği ve vahiyle desteklediği seçilmiş insan.

RESÛL: 1. Allah tarafından kendisine yeni bir kitap verilen, insanları hak dine çağırmakla, dinî ve toplumsal hayatı Allah'ın emirlerine göre düzenlemekle görevli olan peygamber, nebi, Allah elçisi.

RIZA: 1. Razı olma, hoşnut olma, memnun olma, bir şeyi kendi hür iradesiyle isteme, kabul etme, benimseme. 2. Mümin bir kulun Allah'tan gelen sevindirici veya üzücü her şeyden hoşnut olması, sevinçli şeylerden memnun olduğu gibi başına gelen olumsuz şeyleri de gönül huzuru ile karşılayıp isyan etmemesi.

RIZIK: 1. Kendisinden faydalanılan her şey. 2. İnsan ve diğer canlıların beslenip yaşayabilmeleri için yedikleri ve içtikleri her şey. 3. Allah'ın tüm canlılara kendi katından verdiği yenilen, içilen, giyilen ve maddi manevi yararlanılan mallar, çocuklar, eşler, ilim ve iman gibi şeylerin hepsi.

RÜKÛ: Namazın farzlarından olmak üzere, kıraatten sonra ellerin dizlerin üzerine konulup tespih dualarını okumak için eğilme.

SABAH: 1. Allah yolunda harcama, Allah rızası için fakirlere yapılan karşılıksız yardım ve her türlü iyilik. 2. Zekât. 3. Allah'ın rızasını kazanmak için fakirlere ve her türlü ihtiyaç sahibine mülkiyeti onlara ait olmak üzere verilen mal, para.

SABIR: Üzüntü, başa gelen sıkıntı ve belâlar karşısında direnç gösterme; olumsuzlukları olumlu kılmak için gösterilen metanet. Acı, yoksulluk, haksızlık vb. üzücü durumlar karşısında ses çıkarmadan onların geçmesini bekleme erdemi, dayanç.

SAĞLAM: Dayanıklı, kolay bozulmaz, yıkılmaz.

SAKINCA: Çekinilmesi, dikkatli olunması gereken, sakınmayı gerektiren durum, mahzur.

SARHOŐ: Alkollü içki ya da keyif verici bir madde kullanarak kendini bilmeyecek duruma gelmiş (kimse).

SAYGI: Deęeri, üstünlüğü, yaşlılığı, yararlılığı, kutsallığı dolayısıyla bir kimseye, bir Őeye karşı dikkatli, özenli, ölçülü davranmaya sebep olan sevgi duygusu, hürmet, ihtiram.

SECDE: 1. İtaat etme, emrine uyma, baş eğme. 2. Namazda alını, burnu, elleri, dizleri ve ayak parmaklarını yere koyup orada Allah'ın yüceliğini Hz. Peygamber'in öğrettiği dualarla anma.

SEFER: Savařa gitme, savaş yolculuęu, savaş.

SOY: Aynı atadan gelen kimselerin oluşturduğu topluluk.

ŞAHİT: Herhangi bir olayı, durumu gören, bilen ya da onunla ilgili bilgisi bulunan kimse. Tanık.

ŞAHİTLİK: Tanıklık.

ŞEHVET: 1. Aşırı sevgi, şiddetli arzu ve istek. 2. Kişinin insan olarak ulaşmak isteği şeylere karşı duymuş olduğu sınırsız arzu, dünya nimetlerine karşı aşırı istek.

ŞEYTAN: 1. İnatçı, haddi aşırıp kibirlenen, azgın, taşkın, şerli olan bütün kötü varlıklar. 2. İblis. 3. Allah'ın, "Âdem'e itaat et." emrine karşı gelip isyan ettiği için ilahî rahmetten kovulan cinlerin inkârcı olanlarından gizli varlık.

ŞÜKÜR: 1. Görülen iyiliğe karşı söz ve davranış ile hoşnutluk gösterme ve yapılan iyiliğin kıymetini bilme. 2. Kulun, Allah'ın vermiş olduğu sayısız nimetlerin onun sonsuz iyilik ve bağışının sonucu olduğunu fark ederek kalbinin teşekkür duygusuyla dolması ve bunu diliyle ifade etmesi; tutum ve davranışlarıyla haramlardan kaçınarak ve farzları yerine getirerek Allah'a bağlanması.

ŞÜPHESİZ: Şüphesi olmayan, kuşkusuz.

TASDİK: 1. Doğrulama, gerçekliğini kabul etme, inanma, iman etme, gönülden bağlanma. 2. Allah'ın, peygamberi aracılığı ile göndermiş olduğu şeylerin doğruluğuna kesin olarak inanma, içtenlikle bağlanma.

TAVAF: 1. Dönme, çevresini dolaşma, bir şeyin etrafında yürüme, ziyaret etme.
2. Hac ve umre ibadetini yapacak kişinin Kâbe'nin etrafında yedi kez dönmesi.

TEHECCÜT NAMAZI: Gecenin üçte ikisi geçtikten sonra, imsak vaktine kadar kılınan nafile bir namaz.

TEMSİLCİ: Hak ve görev bakımından birinin veya bir topluluğun adına davranan kimse, mümessil.

TEVBE: İşlediği bir günah veya suçtan pişman olarak bir daha yapmamaya karar verme.

TEYEMMÜM: Suyu temin etme veya kullanma imkânının bulunmadığı durumlarda büyük ve küçük hükmî kirliliği (hades) gidermek amacıyla iki eli temiz toprak veya yer cinsinden sayılan bir maddeye sürerek yüzü ve iki kolu meshetmekten ibaret hükmî temizliktir.

TİCARET: Ürün, mal vb. alım satımı.

TOPLUM: Aynı toprak parçası üzerinde bir arada yaşayan ve temel çıkarlarını sağlamak için iş birliği yapan insanların tümü, cemiye.

ÜMİT: Umut.

VAHİY: 1. Gizli konuşma, fısıldama, ilham etme, ima ve işaret etme, ortaya çıkarma. 2. Peygamberler aracılığıyla insanlara, hayatın hangi ilkelere göre yönlendirilmesi ve nelere uyup nelerden sakınılması gerektiğini bildiren ilahî bilgi, bu bilginin gönderiliş tarzı. 3.

Hız. Muhammed'e bildirilen ve Kur'an-ı Kerim'de bir araya getirilen ilahî bilgiler, ayetler. 4. Allah'ın, evrendeki canlı cansız bütün varlıklar için koyduğu, emrettiği ve onların da uymak zorunda oldukları doğal kurallar.

VAKİT: 1. Bazı ibadetlerin mükellefin üzerine farz olmasının sebebi; zaman. 2. Namazın farz olmasının şartlarından olmak üzere, içerisinde namazın kılındığı süre, müddet.

VASİYET: 1. Tavsiye, emretme, bir işi üzerine almasını söyleme, bir işin yapılmasını isteme, üzerine gerekli kılma. 2. Bir kimsenin, malını veya malından yararlanma hakkını ölümünden sonra bir kişiye veya bir hayır kurumuna bağışlaması veya bağışlanmasını istemesi. 3. Bir kimsenin, ölmeden önce küçük çocuklarının mali işlerini yürütmek ve bırakmış olduğu mallarda tasarrufta bulunmak, alacaklarını vereceklerini hesaplayıp borçları varsa dağıtmak için bir başkasını vekil kılması; yetki vermesi.

YASAK: Bir işin yapılmasına karşı olan yasal veya yasa dışı engel, memnuniyet.

YATSI: Güneşin batmasından bir buçuk, iki saat sonraki vakit, yatsı vakti.

YAYA: Yürüyerek giden kimse demek.

YEMİN : 1. Ant, ahit, kase. 2. Bir işi yapmayı veya yapmamayı Allah'ın zatı, isimlerinden ve sıfatlarından birisi ile güçlendirerek Allah adına söz verme.

YETİM: Babası ölmüş olan çocuk.

YOKSUL: Kendisini geçindirecek malı, parası, geliri az olan ya da hiç olmayan ve geçinmekte pek çok güçlük çeken (kimse, toplum, ülke).

YOLCULUK: Ülkeler ya da bir ülke içinde kentler arasında gidiş ya da geliş, gezi.

YUNUS SURESİ: Kur'an-ı Kerim'in onuncu suresidir. Mekke'de inmiştir. Yüz dokuz ayettir. Doksan sekizinci ayette Yunus Peygamberden bahsettiği için bu adı almıştır.

ZAYİ: 1. Kaybolma, yitme. 2. Kayıp. 3. Yok olmuş, elden çıkmış, mahvolmuş. 4. İşe yaramayan, yararsız, boş.

ZEKAT: 1. Temizlenme, temizleme, arınma. 2. Çoğalma, bereketlenme, gelişme, büyüme. 3. Dinen zengin olan Müslümanların dinî bir görev olarak her yıl mallarının ve paralarının yüzde iki buçüğünü ibadet niyetiyle, fakirler başta olmak üzere Kur'an-ı Kerim'in belirlemiş olduğu yerlere vermeleri.

